

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/25/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112010540
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8112010540.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.9.2013, v trestnej veci obžalovanej ml. J. D. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák., o odvolaní obhajcu obž. ml. J. D. proti rozsudku Okresného súdu PrešovuHhHHHHh sp. zn. 4T 45/2012 zo dňa 26.2.2013, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obhajcu obž. ml. J. D..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovanú ml. J. D. vinnou z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

-dňa 3.9.2011 okolo 15.45 hod. v U. na ulici J.. Y.. P. č. XX, v obchodnom dome Kaufland, z predajnej plochy odcudžila 0,5 litra Fernetu v hodnote 4,79 €, zlaté venččky v hodnote 0,79 € a syrovú mriežku v hodnote 0,98 €, ktorý tovar si vložila do ruksaku a bez zaplatenia prešla pokladničným priestorom, pričom uvedeného konania sa dopustila napriek tomu, že bola za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutá, a to rozhodnutím Obvodného úradu v Prešove číslo PR.04856/2011/1076,Tý, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 28.6.2011.

Podľa § 98 ods. 1 písm. a) Tr. zák. prvostupňový súd upustil od potrestania mladistvej.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal ustanovený obhajca mladistvej odvolanie, a to čo do výroku o vine ako aj o treste. V písomných dôvodoch odvolania namietal právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorý bola obžalovaná súdom prvého stupňa uznaná za vinnú, pretože, podľa jeho názoru, svojím konaním nenaplnila objektívnu stránku prečinu krádeže podľa § 212 ods.2 písm. f) Tr. zák., z toho dôvodu, že tu chýba formálny znak, a to postihnutie za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch s poukazom na ustanovenie § 128 ods.5 Tr. zák. Citoval ust. § 212 ods.2 písm. f) Tr. zák., podľa ktorého sa prečinu krádeže dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý a ust. § 128 ods. 5 Tr. zák., podľa ktorého postihnutým za obdobný čin sa na účely tohto zákona rozumie ten, komu bola za obdobný čin uložená sankcia alebo iné opatrenie za priestupok alebo iný delikt; to neplatí, ak je uložená sankcia alebo iné opatrenie zahladené. Obhajca obvinenej dôvodil, že zákonná zástupkyňa obvinenej pokutu vo výške 20 €, ktorá jej bola uložená za priestupok proti majetku rozhodnutím Obvodného úradu Prešov č. p. 1/2011/04856 uhradila dňa 13.7.2011. Poukázal ďalej na ust. § 92 ods.2 Tr. zák., podľa ktorého, ak ide o odsúdenie za tresty uvedené v § 32 písm. b) až k), k zahladeniu dochádza ich vykonaním a na § 93 ods.1 Tr. zák., podľa ktorého, ak bolo odsúdenie zahladené, hľadá sa na páchatel'a, ako keby nebol odsúdený. Podľa jeho názoru napriek tomu, že zákon o priestupkoch vo svojich ustanoveniach výslovne neupravuje inštitút zahladienia priestupkov, je potrebné konštatovať, že zaplatením pokuty došlo k zahladeniu priestupku (analogia legis), a to z dôvodu, že peňažný trest, ktorého charakter je obdobný ako u sankcie -pokuty, ktorú je možné uložiť za priestupok podľa zákona

č. 372/1990 Zb., sa zahladzuje jeho zaplatením (§ 92 ods. 2 Tr. zák., § 32 písm. d) Tr. zák.). Poukázal v tejto súvislosti na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 67/07, z ktorého v podstate plynie, že ak vykonaním trestov uvedených v § 32 písm. b) až k) Tr. zák. dochádza ich vykonaním ex lege k ich zahladeniu, hoci ide o činy väčšej závažnosti ako priestupky, tak berúc do úvahy zásadu proporcionality, zaplatením pokuty za priestupok, ktorý je protiprávnym činom menej závažným, dochádza k zahladeniu priestupku. Poukázal aj na ust. § 20 zákona o priestupkoch, ktorý upravuje inštitút zániku zodpovednosti za priestupok v prípade, ak od spáchania priestupku uplynuli dva roky, resp. sa na priestupok vzťahuje amnestia. Kládie otázku, prečo potom nemožno akceptovať argumentáciu o zahladení priestupkov v prípade, ak sa vykoná uložená sankcia za priestupok, keď zákonodarca v zákone o priestupkoch zakotvil ustanovenia o zániku zodpovednosti, ktoré sa použijú v prípade, ak sa „nepríde“ na spáchaný priestupok, resp. sa naň vzťahuje amnestia. Dôvodom by podľa jeho názoru nemala byť len formálna argumentácia, že zákon o priestupkoch ich zahladenie nepozná. Vyjadril názor, že je potrebné klásť dôraz na zásadu proporcionality pri postihovaní protiprávnej činnosti a na rozlišovanie jej závažnosti. Poukázal aj na to, že Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že administratívne trestanie má podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter, a preto je potrebné pri „mlčaní“ zákona vychádzať analogicky z Trestného zákona, s tým, že vo veci nemožno rozhodovať z dôvodu mlčania, nejasnosti, či nedostatočnosti zákona, pretože v opačnom prípade by išlo o porušenie zákazu „denegatio iustitiae“. Podľa jeho názoru bolo ďalej potrebné v tomto prípade aplikovať aj ustanovenie § 95 ods.2 Tr. zák., podľa ktorého prečin, ktorého znaky súd uvedené v tomto zákone, nie je trestným činom, ak ho spáchal mladistvý a ak je jeho závažnosť malá, pritom poukázal na rozdielnosť chápania závažnosti u mladistvého páchatela, u ktorého musí pre naplnenie trestnosti prevyšovať úroveň „malú“ a u dospelého páchatela, u ktorého musí prevyšovať úroveň „nepatrnú“, čo nepovažuje za náhodné, ale za vyjadrenie osobitného prístupu k trestnej zodpovednosti mladistvého páchatela, u ktorého trestný zákon uprednostňuje výchovu a prevenciu pred represiou (§ 97 Tr. zák.) z dôvodu, že mladistvá osoba pre svoj nízky vek a prebiehajúci fyzický, psychický, rozumový a mravný vývoj nie je ešte natoľko vyspelá, či zrelá ako dospelý páchatel. Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec postúpil inému orgánu, pričom na verejnom zasadnutí navrhol, aby v dôsledku uplynutia dvojročnej lehoty od spáchania skutku bola obžalovaná spod obžaloby oslobodená.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a po takomto preskúmaní dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, na súde prvého stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ust. § 2 ods.10 Tr. por. pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Prvostupňový súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v ust. § 2 ods.12 Tr. por. a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že žalovaný skutok sa stal a že ho spáchala obžalovaná.

Napokon k spáchaniu žalovaného skutku sa obžalovaná v prípravnom konaní v celom rozsahu priznala a aj keď na hlavnom pojednávaní vyhlásila, že sa necíti byť vinnou, zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, využila svoje právo a vo veci nevypovedala, preto bola prečítaná jej výpoveď z prípravného konania, k obsahu ktorej sa na hlavnom pojednávaní nevyjadrila.

V súlade s výpoveďou obžalovanej vyznieva potom obsah výpovede svedka B. Y., zamestnanca poškodenej spoločnosti, ktorý uviedol druh a rozsah odcudzeného tovaru a svedkyne R. M., ktorá pohyb obžalovanej po predajnej ploche obchodného domu Kaufland sledovala na kamerovom systéme a zároveň uviedla, že odcudzený tovar bol nájdený jej kolegom v ruksaku obžalovanej. V súlade s týmito dôkazmi vyznieva aj zápis o udalosti z 3.9.2011, v ktorom obžalovaná vyhlásila, že tovar v ňom uvedený vzala s úmyslom zaň zaplatiť.

Skutočnosť, že obžalovaná bola za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutá, vyplýva z rozhodnutia Obvodného úradu v Prešove č. PR04856/2011/1076Tý s tým, že pokuta uložená uvedeným rozhodnutím vo výške 20,- € bola zaplatená, čo vyplýva z dokladu o jej zaplatení.

Súd prvého stupňa teda skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia, ustálil správne, pričom správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj správna právna kvalifikácia. Obžalovaná tým, že si prisvojila cudziu vec tak, že sa jej zmocnila, pričom za obdobný čin bola v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutá, dopustila sa prečinu krádeže podľa § 212 ods.2 písm. f) Tr. zák.

Vychádzajúc z odôvodnenia odvolania obhajoba napokon samotné odcudzenie v skutku vymedzeného tovaru obžalovanou ani nespochybovala, namietala ale v podstate, že obžalovaná svojim konaním nenaplnila objektívnu stránku žalovaného trestného činu, pretože záveru o jej postihnutí za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch bráni skutočnosť, že peňažná sankcia- pokuta uložená jej spomínaným priestupkovým rozhodnutím bola zaplatená pred spáchaním žalovaného skutku, a preto keďže ust. § 128 ods.5 Tr. zák. za postihnutého nepovažuje toho, u koho bola sankcia za priestupok zahladená, avšak priestupkový zákon zahľadzenie priestupku nepozná, napriek tomu, že Trestný zákon obsahujúci úpravu postihu bezpochyby závažnejších protiprávných konaní, teda trestných činov zahľadzenie odsúdenia upravuje (§92, § 93 tr. zák.), zachovanie proporcionality pri trestaní páchatel'ov priestupkov a trestných činov si vyžaduje odvolávajúc sa aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 67/07 analogické použitie ustanovení Trestného zákona o zahlodení trestných činov aj na zahlodenie priestupkov. Navyše sa obhajoba dožadovala použitia ust. § 95 ods.2 Tr. zák., keďže závažnosť konania obžalovanej v zásade hodnotila ako malú.

Krajský súd sa k týmto námietkam už v podstate vyjadril vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 4To 46/12 zo dňa 23.10.2012, a preto je snáď už len potrebné zopakovať, že Ústavný súd SR v náleze, na ktorý sa obhajoba odvoláva, v podstate konštatoval porušenie zásady proporcionality v súvislosti so zadefinovaním bezúhonnosti ako podmienky nadobudnutia inštruktorského oprávnenia v § 8 ods.6 písm. b) zákona č. 93/05 Z. z. o autoškólach, ktorej prekážkou malo byť dopustenie sa tam uvedeného priestupku na úseku dopravy alebo uloženie sankcie zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ak táto sankcia nebola zahladená.

Vzhľadom na to, že Trestný zákon obsahuje okrem iného aj úpravu trestných činov na úseku dopravy, teda bezpochyby závažnejších protiprávných konaní ako sú priestupky a zároveň obsahuje aj úpravu zahlodenia odsúdenia za takéto trestné činy, pričom priestupkový zákon možnosť zahlodenia priestupku alebo postihu zaň nepozná, právna úprava bezúhonnosti vyššie popísaným spôsobom by bola v rozpore so zásadou proporcionality, pretože by znamenala, že osoba, ktorá sa v minulosti dopustila priestupku na úseku dopravy by nikdy pre neexistenciu zahlodenia priestupku nemohla splniť podmienky pre udelenie inštruktorského oprávnenia a naopak osoba, ktorá sa v minulosti dopustila trestného činu v obdobnej oblasti teda bezpochyby závažnejšieho protiprávneho konania by z dôvodu zahlodenia mohla tieto podmienky splniť.

V prejednávanej veci však, podľa názoru krajského súdu, o obdobný prípad nejde. Len všeobecná skutočnosť, že Trestný zákon upravuje možnosť zahlodenia odsúdenia za trestné činy, teda bezpochyby závažnejšie protiprávne konania ako sú priestupky, s čím sú splnené ďalšie dôsledky spočívajúce napr. v tom, že na predchádzajúce odsúdenie sa nebude prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť, alebo okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby, alebo v tom, že nebude zakladať naplnenie skutkovej podstaty iného trestného činu, či podmienky pre ukladanie súhrnného trestu a pod. a právna úprava priestupkov, ako menej závažných protiprávných konaní, možnosť zahlodenia nepozná, porušenie zásady proporcionality, podľa názoru krajského súdu, nespôsobuje.

Zámerom zákonodarcu pri úprave trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. bolo, umožniť trestnoprávne stíhanie tých páchatel'ov, ktorí sa opakovane dopúšťajú drobných krádeží a u ktorých sa potrestanie v rámci priestupkového konania miera účinkom, keďže sa napriek tomu drobných krádeží opätovne dopúšťajú, pričom na nemožnosť zahlodenia postihnutím za priestupok zákonodarca, podľa názoru krajského súdu, pamätal stanovením dvanásťmesačnej lehoty, len počas plynutia ktorej je postihnutie za predchádzajúci priestupok, z hľadiska naplnenia znakov prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. právne významné.

Zo znenia ust. § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. je zrejmé, že tohto trestného činu sa nedopúšťa páchatel', ktorý sa dopustil drobnej krádeže majúcej povahu priestupku potom, čo bol v posledných dvanástich mesiacoch za obdobný čin odsúdený, pričom je nepodstatné, aký trest bol páchatel'ovi

predchádzajúceho trestného činu krádeže uložený a či došlo k jeho zahladeniu alebo nie. Zákonodarca teda nepovažuje popri trestnom čine krádeže za potrebné ďalšiu ojedinelú drobnú krádež v posledných dvanástich mesiacoch stíhať ako trestný čin (pokiaľ by nešlo o ojedinelú drobnú krádež, ale už opakovanú, išlo by o trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. nie však vo vzťahu k predchádzajúcemu trestnému činu, ale drobnej krádeži majúcej povahu priestupku, odsúdenie za trestný čin krádeže popri opakovaných drobných krádežiach by ale mohlo mať význam z hľadiska jeho posúdenia ako okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 212 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.).

Zákonodarca mal teda zjavne zámer trestnoprávne stíhať páchatel'ov opakovaných drobných krádeží bez ohľadu na to, či sa v sledovanom období dopustili aj trestného činu krádeže, resp. popri spáchaní trestného činu krádeže, pričom však ojedinelé spáchanie drobnej krádeže, majúce povahu priestupku, popri trestnom čine rovnakej povahy považuje z trestnoprávneho hľadiska za bezvýznamné, nepovažuje ho teda za tak závažné, aby ho „povýšil“ na trestný čin, pričom za závažné z trestnoprávneho hľadiska považuje až opakované páchanie drobných krádeží.

Pokiaľ sa teda odsúdený za trestný čin krádeže pri opakovanej drobnej krádeži, majúcej povahu priestupku, trestného činu podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. nedopúšťa, pre nenaplnenie objektívnej stránky žalovaného trestného činu, a to bez ohľadu na to, či je jeho odsúdenie zahladené alebo nie, skutočnosť, že Trestný zákon umožňuje v prípade uloženia peňažného trestu a jeho zaplatenia odsúdenie za trestný čin zahladiť, keďže toto odsúdenie nie je súčasťou objektívnej stránky žalovaného trestného činu, nemá z tohto pohľadu význam, a preto ani nemôže predstavovať neproporcionalitu vo vzťahu k nemožnosti zahľadania priestupku.

Je potrebné obhajobe prisvedčiť, že použitie analógie legis je nevyhnutné v prípadoch, keď určitý okruh právnych vzťahov nie je právnym predpisom naň sa vzťahujúcim upravený a nie je možné len z dôvodu neexistencie príslušnej právnej úpravy, jej nejasnosti či nedostatočnosti o dotknutom okruhu právnych vzťahov nerozhodovať. Toto však nie je prípad prejednávanej veci. Aj keď ust. § 128 ods. 5 Tr. zák. o zahladení sankcie uloženej za priestupok uvažuje a priestupkový zákon úpravu zahľadania neobsahuje, zákonodarca, ako to už bolo vyššie uvedené, podľa názoru krajského súdu, na neexistenciu zahľadania postihnutia za priestupok a z toho vyplývajúcu nejasnosť ust. § 128 ods.5 Tr. zák. pamätal priamo v ust. § 212 ods. 2 písm f) Tr. zák. stanoviac dvanásťmesačnú lehotu, len počas plynutia ktorej je postihnutie za priestupok z hľadiska naplnenia znakov prečinu krádeže právne významné, teda práve spôsobom ako priestupkový zákon rieši zánik zodpovednosti za priestupok v prípade, že „sa naň nepríde“, teda v prípade uplynutia určitého času od jeho spáchania.

Pokiaľ teda trestný zákon priamo svojou úpravou obsiahnutou v ust. § 212 ods.2 písm. f) prekleňuje neexistenciu úpravy zahľadania v priestupkovom zákone a z toho prameniaku nejasnosť ust. § 128 ods.5 Tr. zák., nie je použitie analógie legis na mieste.

Ustanovením § 95 ods.2 Tr. zák. a z toho prameniaku potrebou skúmania otázky z hľadiska trestnej zodpovednosti obžalovanej, ktorá je mladistvá, či závažnosť žalovaného prečinu presiahla úroveň malú sa krajský súd už taktiež zaoberal v spomínanom zrušujúcom uznesení, a preto opätovne konštatuje, že pre posúdenie trestnej zodpovednosti z hľadiska závažnosti je potrebné v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 Tr. zák. skúmať spôsob vykonania činu, a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a. Pokiaľ ide o spôsob vykonania činu tento bol spáchaný spôsobom, ktorý sa nijak neodlišuje od spôsobu spáchania obdobných trestných činov inými páchatel'mi, a preto v tomto smere žiadne okolnosti svedčiace v prospech, či neprospech nižšej závažnosti činu zistené neboli. Obdobné možno konštatovať aj pokiaľ ide o mieru zavinenia, keďže obžalovaná bola jedinou páchatel'kou žalovaného prečinu. Čo sa týka pohnútky konania obžalovanej, k nej sa obžalovaná v prípravnom konaní nevyjadrila a na hlavnom pojednávaní už odmietla vypovedať. Vzhľadom ale na to, že obžalovaná od cudzila alkohol a pochutiny, nie je možné v jej prípade uvažovať o nejakej ospravedlniteľnej pohnútky, akou by mohlo byť uspokojenie hladu, snaha zabezpečiť potreby rodiny a pod., ale táto skutočnosť vyznieva skôr v jej neprospech. Obžalovaná sa žalovaného skutku dopustila cca dva mesiace po predchádzajúcom postihu za obdobný čin, čo z hľadiska okolností, za ktorých bol čin spáchaný, opätovne vyznieva v jej neprospech.

Krajský súd teda žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali záveru, že závažnosť žalovaného prečinu je v prejednávanej veci malá, nezistil, a to ani s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaná je mladistvá, a preto Trestný zákon pre trestnosť jej konania vyžaduje väčšiu ako malú závažnosť na rozdiel od dospelých páchatel'ov, kde sa vyžaduje závažnosť vyššia ako nepatrná. Ak totiž krajský súd nezistil žiadne okolnosti svedčiace o menšej závažnosti žalovaného konania, niet podkladu pre posúdenie, či svedčia o malej alebo nepatrnej závažnosti.

Výrok o treste súd prvého stupňa odôvodnil tým, že obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestaná, pokutu za priestupok uhradila, ÚPSVaR doposiaľ nebola vedená ako problémová a vzhľadom na jej postoj ľútosti, najmä v prípravnom konaní uzavrel, že už prejednanie veci pred súdom postačí na jej nápravu a od potrestania obžalovanej podľa § 98 ods.1 písm. a) Tr. zák. upustil.

Podľa § 98 ods.1 písm. a) Tr. zák. súd môže upustiť od potrestania mladistvého, ktorý spáchal prečin, jeho spáchanie ľutuje a prejavuje účinnú snahu po náprave, ak vzhľadom na povahu spáchaného činu a na doterajší život mladistvého možno dôvodne očakávať, že už prejednanie veci pred súdom postačí na jeho nápravu.

Jedným z predpokladov aplikácie citovaného ustanovenia je skutočnosť, že obžalovaná svoje konanie ľutuje a aj keď Trestný zákon v spomínanom ustanovení výslovne nepožaduje, aby sa k žalovanému skutku aj priznala, súdna prax sa ustálila na závere, že pokiaľ sa obžalovaný k spáchaniu skutku neprizná, teda jeho spáchanie popiera, nemôže prevziať za jeho spáchanie zodpovednosť, nemôže si v celom rozsahu uvedomiť neadekvátnosť svojho konania a tým ani svoje konanie ľutovať. Obžalovaná na hlavnom pojednávaní vyhlásila, že sa necíti byť vinnou zo spáchania žalovaného skutku a na hlavnom pojednávaní svoje konanie ani neľutovala, a preto podmienky pre upustenie od potrestania splnené neboli. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že obžalovaná sa v prípravnom konaní k spáchaniu skutku priznala a jeho spáchanie oľutovala, keď na hlavnom pojednávaní tento svoj postoj zmenila.

Pre absenciu odvolania prokurátora však o zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa v neprospech obžalovanej nebolo možné uvažovať (§ 322 ods.3, veta druhá Tr. por.).

Z uvedených dôvodov preto krajský súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie podané obhajcom ml. obžalovanej ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.